

Živa voda

Poletna sopara je pritiskala skupaj z vročim opoldanskim soncem in Samarijanki je vzelo precej časa, da je našla pot, ki je vodila na grič dobrega učitelja. Tla so bila v dobršni meri zaraščena s suhim in bledim rastlinjem, ki je hreščalo in pokalo pod njenimi počasnimi koraki. Na obeh straneh so samevale stare oljke; zlomljene in na pol zoglenele – ni jih mogla gledati. Pogled je uprla v tla.

Vsenaokrog je odmeval oglušujoč hrup kobilic. Kako so lahko vzdržale v tej prežgani puščobi, je bilo nedoumljivo. V njenem umu je bila le zavest utripajočega razbijanja neznosne vročine. Vzpon, ki v resnici ni terjal več kot en zmerno strm stadij, se je zdel brezкраjno dolg in napor ji je jemal sapo. Leta so brez dvoma vzela svoj davek njenim močem in brez pomoči pohodne palice ne bi naredila niti koraka.

Končno so se tla pod nogami zravnila in dvignila je utrujene oči. Nekoč prijetna majhna hiša je sedaj bila le črno okostje, razmetano vsepovprek po vrhu griča; ogenj je dobro opravil svoje delo. Od ovčje ograde je ostalo le nekaj poševno nagnjenih lat in zelenjavni vrt je bil nerazpoznaven v dušechi goščavi debelega trnja. Od nekoč tako ljubljene nasada pistacij ni bilo ne duha ne sluha.

Toda sredi vsega je še vedno stal studenec. Enak kot vedno, niti en kamen ni manjkal na njem. Vedro z vrvjo je še vedno bilo privezano ob bližnji kol. Kljubovaje vsemu je studenec vztrajal spokojno in tiho, kot da se ne bi nič zgodilo; ne lakota, ne vojna. Zvlekla je boleče noge do studenca in se nagnila čez njegov rob. Črna in gosta tema brez vsakega odseva jo je pogledala – studenec je bil suh. Kamen, ki ga je vrgla not, je globina neslišno požrla in potrdila žalostno dejstvo. Drugega niti ni pričakovala. Vreme je bilo neizprosno nič manj kot ljudje.

Sesedla se je s hrbtom ob steno studenca. Kamni so na srečo metali dovolj sence, da ji ni bilo treba ždeti neposredno pod žarečim soncem. Iz malhe je izvlekla usnjeno čutaro in naredila nekaj požirkov močno razredčenega vina. Bil je preutrujena, da bi se takoj vrnila nazaj do vasi in sklenila je, da malo odpočije. Sicer pa, zakaj bi se sploh vračala. »Nimam več nikogar in ničesar, tu bom sedela, ob studencu modrega učitelja, mojega rešitelja, in dočakala večnost, da se mu pridružim.« S to mislijo je potonila v vročičen spanec brez sanj.

Nenadoma jo je nekaj zbudilo in vsa zmedena se je spraševala. Je to hlad zavel po mojem obrazu? Nemogoče! Toda vendarle; suho travje in goščavje je šelestelo v dihu vetra. Vase je potegnila svež in hladen zrak ter se s še večjim presenečenjem zagledala v nebo. Težki, črni oblaki so se valili čez obzorje, bližje in bližje griču in ni dolgo trajalo, da se je celotno nebo zmračilo, kot da bi ga pokril z odejo, in oster blisk je razparal nebo in zemljo je pretresel močan grom, ki je skoraj razparal ušesa.

Na roki je začutila prvo kapljo. Odprla je dlan in padla je še druga; prav na sredo dlani in ustvarila mokro pikico. Tej je sledilo še več pikic in začelo ji je močiti lase in slan pot, pomešan s prahom, je polzel po čelu in licih. Vlilo se je kot še dolgo ne in kmalu več ni vedela, če jo umivajo curki dežja ali solza.

Svet se je spreminjal v pahljačo potokov, ki so zaplesali po pobočju griča, se združevali in razcepljali, odmikali in bližali, višali in nižali ter v glasnem žuborenju odnašali proč ostanke požgane kmetije. Vse, kar je ležalo tam tako osamljeno in žalostno, je sedaj bilo odplavljeno. Iz čutare je izlila mlačno vino in jo podržala nebu. Pila je in nato je zavest zagrnila koprena in spet je padla v spanec, a ta je bil drugačen kot prejšnji.

Zbudila se je zjutraj, kar na goli blatni zemlji, a se vseeno počutila spočito. Dež je prenehal in skozi bele oblake je sijalo sonce, nič več razžarjeno in pekoče, temveč prijetno toplo je vabilo, da je slekla umazano obleko. Znova se je nagnila čez rob studenca. Opazila je odsev, vzela vedro in zajela. Kako sladko je bilo, bolj sladko od medu in prijetnejše od najboljšega vina. Tako odžejana se je preoblekla in odšla.

Spuščajoč po poti jo je prešinila neumna misel, da je dež mogoče obudil tiste oljke nazaj k življenju. Seveda se to ni zgodilo. Nasad je še vedno mrtvo ždel tam na pobočju, od naliva in vetra še bolj razdejan. Toda pozornost je pritegnilo nekaj drugega. Med vejami enega od izruvanih dreves je opazila, da se nekaj giblje. Nekakšno bitje se je obupano krotovičilo in pomislila je, da se morda kakšna žival, zapletena med podrtim vejevjem, hoče na vse kriplje iztrgati iz drevesnega objema. Počasi in previdno se je približevala s palico, iztegnjeno pred sabo, za vsak slučaj.

»Pomoč!« jo zaustavi klic. Prihajal je od moža, suhega kot vejevje, med katerim je bil zapleten.

»Preklete, no, kaj stojiš?! Pomagaj mi!«

S precejšnjim trdom in ob izdatni uporabi noža, je možakarja komaj osvobodila nenavadnega primeža. Zgrudil se je popolnoma obnemogel in dala mu je piti, nakar je sledila dolga tišina.

»Za Gospodovo voljo človek, kako se ti je uspelo tako grdo zaplesti?«

Obrnil je proti njej svoj kot usnje izsušen obraz. V očeh je zagledala veliko lakoto.

»Iščem delo po tej opustošeni deželi, da bi si zaslužil kakšno drobtino. Ko je udarila nevihta, sem se zatekel v ta nasad. Slabo vidim in sem se zapletel. Preveč sem izmučen, da bi se bil sam rešil. Hvala ti.«

»Za trenutek sem pomislila, da si kakšen prašič, ujet v pasti,« je odvrnila z nasmehom.

»Mar ti izgledam dovolj debel za prašiča?« je zabrusil z užaljeno jezo.

»Ne, res ne. Oprosti.« Znova sta obsedela v tišini.

»Imaš kaj kruha?« Njegov glas je bil zdaj ves pretrgan in krhek. »Umiram od lakote.«

Ob teh besedah jo je zajelo nekaj, kar bi težko opisala z besedami. Bilo je čustvo, a bila je tudi misel. Kot je zadela v srce, tako je hkrati prestrelila um. Sedaj je spoznala.

»Žal nimam kruha. Ampak če mi pustiš, da te dvignem na noge, ga bova skupaj našla.«